

2. června 1990

První s o u k r o m ý týdeník
se samizdatovou tradicí

VOLBY

Budou demokratické a svobodné! Poprvé po 55 letech. Vždyť ani tehdy, v máji 1946, nebyly takové, jako ty, na které se počátkem června těšíme; jež s napětím očekáváme.

Tehdy, v roce 1946, byly strany svázný krunýřem komunisty vnučené Národní fronty. Několik demokratických stran nesmělo pod nejrůznějšími falešnými záminkami kandidovat. Tisíce lidí, většinou těch, kteří byli komunistům nepohodlní, bylo vyškrtáno z volebních seznamů. Byly to volby manipulované, jež měly KSČ přinést vítězství.

Rudé očekávání se splnilo. Stali se nejsilnější stranou. Cesta k puči byla otevřena. A demokracii a svobodě na desetiletí odzvoněno.

Dnes je jiná doba. Je konec manipulací, konec podvodů, konec rudých čachrů.

Je to dobře. Ale... Ti, kteří v červnu přistoupí k volebním urnám, mají obrovskou odpovědnost. Před sebou, před budoucností národa, před světem. Ne, tentokrát již nebudou platit výmluvy, že volby byly pseudodemokratické. Nyní se ukáže, jak to každý myslí s budoucností, se svobodou.

Volby v červnu jsou poslední šanci. Šanci sobě i světu dokázat, že masarykovská tradice v Československu žije. Šance dokázat, že lidé navždy skoncovali s komunismem.

Každý hlas pro demokratické síly je hlasem pro lepší, svobodnější život. Ne pro život lehký, ale pro život v demokracii, ve svobodě.

Každý hlas pro komunisty pak hlasem pro násilí, teror, útlak.

Taková je pravda; obyčejná, prostá pravda.

Volby 1990 vydají svědectví. O tom, jaký poměr mají Češi a Slováci k pravdě. Neboť letošní volby jsou vpravdě poslední šanci...

R. STRÖBINGER

u v n i t ě č í s l o :

1. Rudolf Ströbinger: V o l b y /Národní politika./
2. První svobodné volby /KM/ - Národní politika.
3. "Nenabízíme lehkou cestu" - návrh volebního programu Občanského fóra, K.K.
4. Milan Zelený: Proč nelze volit komunisty.
5. "N á r o d n í p o l i t i k a" - předplatné 1990.
6. Přihláška k registraci "Res publica" a zaregistrování.

Předpokl. cena 1,- Kčs NIČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5

o b n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 7 č í s l o

Vydává: Vladimír Hajný,
ČSA 34, 787 01 ŠumperkRed. Josef Volařík
růž: Marta Zemanová

OF
má číslo
7

Michail Suchobokov /26.3.1983/

Houfy cizích blátivých z cest
k nám přišlých přichozích v tak
bezbrehé omezenosti že úlek všech
se mēnil v čas a strīlení jež z
povzdělí se střefovalo do omítek
prasterých průčelí všech těch

Brokoffů

či jak jim znějí jména.

Pečlivá sněť jež mne svou hnátou
supí
kančí lejno v zajetí svých chlupů
jsou krásné pocity ve společnosti
těchto varovných křivek a

ustrášených

hlasů které nám pro okrasu
vymočily jakousi chvíli ve které
už vymyčlení všeteční jak roupi
půjdem skládat maturitní sny

budoucího

ráje ve frontách u volební

stoupy.

Občané by měli k nim odkráčct vesele a sametově

První svobodné volby

(KM) Budou volby. První svobodné volby po desetiletích vždy téměř stoprocentní účasti a téměř stoprocentních rozhodnutí podpořit totalitní vládu. Od účasti na nich závisel především klid, pocit jistoty, že se nic nezmění a příjemné lechtání kolem žaludku: do volební urny sice vhodíme nesmyslný papír, ale stejně si myslíme své.

Poslední průzkum čs. veřejného mínění tvrdí, že by se v době průzkumu účastnilo voleb asi šedesát procent občanů. Číslo doprovází apel na občanské svědomí. Je to nepříjemné, ale apely na svědomí v lidské společnosti, odedávna nesvědomitě, moc nepomohou.

Občas se lidstvu podaří za neuvěřitelné sumy poslat sondu k jiné planetě, odkud získáme informaci o teplotě na jejím povrchu, ale prozatím se nepodařilo zabránit lidem, aby se nevráždili, nekuli pikle a intriky, nepsali anonymní dopisy, nezavírali se z důvodů politického přesvědčení, což zpravidla kamufluje cíle úplně jiné, nepáchali zločiny proti lidskosti, nešpiclovali, neudávali, nelhali. I za Mašarykovy republiky pokyvovali lidé uvážlivě hlavami, že lhát a krást se nemá, aniž tím lhaní a krádení bylo vymýceno.

V Německé demokratické republice šel nyní ke svobodným volbám každý sedmý občan s hlasovacím lístkem pro komunisty. Sice pro bývalé, ale přesto. Její obrozený program je stejně mravný jako program kterékoli demokratické strany, ale nejde o program, nýbrž o zločiny, které komunistická strana napáchala a bude páchat, jakmile by se jí podařilo znovu získat moc.

Východní Němci měli navíc jednu velkou výhodu — mohli volit v modelu zavedené demokracie, která nejenže netrpí vleklou potíž, jak by se vůbec měla vstání země nazývat, ale ustálila se v jednom z nejbohatších států světa v systému dvou stran, jedné více vpravo, druhé více vlevo, pro něž se voliči rozhodují z důvodů praktických — a to podle vlastních zájmů. Těmi zájmy, jako vždy a všude, jsou zájmy zcela osobní: rodina, peníze, děti, koníčky, rozmařilosti a jiné dobré a špatné vlastnosti. Občanovi v bohatém státě nezáleží na tom, kdo umí lépe hořovat o svobodě, ale kdo nabídne většinu relativní blahobyti, politickou a společenskou stabilitu. Bulvární tisk se pak

stará o náležitou kulisu, uspokojuje nízké pudy obrovského množství čtenářů články, v nichž se píše o všem, o všech a všechno.

Není to tak důležité, jak se na první pohled zdá, kdekdo z prominentních osobností politiky, kultury a sportu se už o sobě dozvěděl z bulvárního tisku více, než se mu vůbec podařilo napáchat.

Bulvárními tisku společně s tiskem seriózním se pak daří složitě a nevypočítatelně rozhodovat o osudech především politiků, kteří musí mravnost, hlásanou z tribun, dokládat životním způsobem a zvyky, oproti hvězdám rockové či herecké scény, které naopak nezpůsobují budují své kariéry.

Většina západních sdělovacích prostředků nežene voliče k volbám apely na svědomí. Ponechávají reklamu volebním týmům politických stran a snaží se hájit — jak už to tak v demokracii bývá — čestně a nezištně obecné zájmy. A případně, to záleží na druhu tiskovin, rozhlasu nebo televize — hájí nečestně a zjištně zájmy jednotlivců a skupin.

Státní stanice jsou, naštěstí, nuceny být objektivní a vyrovnávají a stabilizují tak celý mumraj reklamních volebních sloganů i neuvěřitelných pomluv, což ke každým volbám patří.

Každý sedmý občan z Východního Německa, který šel volit komunistickou stranu, je každým sedmým absurdním občanem, neboť těžko si lze představit, že by se v zavedených a tradičních demokraciích mohlo stát, aby každý sedmý občan šel znovu zvolit stranu, která několik desítek let ničila většinu život.

Bylo jen velmi málo těch, kteří se do pádu komunistické moci hlásili k politickému zřízení, v němž žili. Komunisti — nekomunisti, nadávali masově. Postavení tváří tvář volbě — žít v džungli svobody nebo ve výběhu zoologické zahrady socialismu, jak říkal před časem Miloš Forman, každý sedmý občan NDR běžel

k volební urně, aby zvolil výběh zoologické zahrady.

V Československu — podle posledních průzkumů veřejného mínění — je třináct procent občanů, rozhodnutých jít volit život ve výběhu v zoo.

Ti, kteří půjdou volit jiné strany, jim sice mohou vyčítat, že zapoměli na své stesky a ilegální kritiky komunistů, k nimž kdysi sami patřili. Třináct nebo kolik procent občanů se t.č. rozhodlo, jako občané v demokratických zemích, že zvolí své osobní zájmy. A zájem komunistů je mít se dobře na úkor celé společnosti, její bídy hmotné i mravní, za cenu existence všemocné státní policie i internačních táborů pro nepohodlné, kde mohou skončit všichni komunisté i nekomunisté.

Na Západě se snaží sdělovací prostředky odhalit aféry i aférky těch, kteří hodlají řídit stát, město, vesnici. I přes mravnější píli propukají ve vládách i na radnicích skandály, čas od času, ale to nic nemění na tom, že život v demokratické džungli funguje nikoliv dokonale, ale určitě lépe, než život v totalitě. Fakt je, že demokratické systémy umožňují hodnotnější a čestnější způsob existence.

Bylo by krásné očekávat od národa, který slzí smíchy nad Hraškem a rozumí Kafkovi lépe než lidé jinde, kdyby ani každý sedmý občan neztratil smysl pro humor, fair play a vlastní pověst — a konečně jsme jednou v dějinách dokázali, že to umíme lépe než jiní — jak se tak rádi chlubíme. Bylo by krásné, nejt k těmto zkušebním volbám se zarytce myšlenkou, že v politické Sportce musí vyjít našich šest čísel a to hned a bez odkladu. Občané by měli k nim odkráčct vesele a sametově, a téměř jednomyslně nezvolit stranu, kterou jsme po více než čtyřicet let svorně proklínali — a vinili ji správně za zpackané životy.

Na světě nebude nikdy všem stejně dobře, ale to, co komunisté v tomto století světa předvedli, bychom neměli zapomenout. S ostatními nepravostmi, s nimiž lidstvo zápasí od nepaměti, se totiž můžeme lépe potýkat v demokracii než v pracovním táboře.

„Nenabízíme lehkou cestu“

K.K. — Programová komise Koordinačního centra Občanského fóra předložila k diskusi návrh volebního programu občanské organizace právě v den stočtyřicátého výročí narození Tomáše Garrigua Masaryka. Nese název „Přijmout zodpovědnost za vlastní budoucnost.“ Má tři základní části, nazvané „Výchozí stav a jeho příčiny“, „Cíle“ a konečně „Cesty“.

V první části je vylíčen pád Československa v mezinárodním srovnání za posledních 40 let. A nedvojsmyslně je také označen vinník — totiž komunistická strana. V návrhu se mj. praví:

„Náš společný dům, Československo, jsme před 45 lety zdělili v poměrně dobrém stavu. Již před druhou světovou válkou jsme patřili k vyspělým evropským zemím. Protože jsme byli válkou zasaženi relativně méně než většina našich sousedů, tato pozice se krátce po válce spíše upevnila. Komunistická strana po třech letech převzala absolutní moc a nehodlala se o ni dělit s jakoukoli z dalších domácích politických sil. Z toho vyplývá, že nese i plnou odpovědnost za to, co se dalších čtyřicet let v zemi dělo.“

Místo přemýšlejících vědců a umělců nastoupili obhájcí učení, předstírajícího, že umí vysvětlit vše, aby nakonec prokázalo, že nerozumí téměř ničemu.

Po válce měl společný dům Československo hluboké základy a pevné zdi. Dvacet let trvalo, než byla nesmyslným hospodařením spotřebována podstata, vytvořená prací předchozích generací.“

O době po roce 1968 v první části návrhu čteme: „Komunistický režim v této době učinil jeden ze svých nejvýznamnějších objevů. Zjistil, že po vyčerpání zdrojů minulosti lze žít na účet budoucnosti.“

Pro vyličení pádu Československa nejen o desítky míst v celosvětovém srovnání ekonomické úrovně, výdajů na vzdělání a dalších kritérií, vyčísluje návrh volebního programu Občanského fóra vnitřní zadlužení Československa — tedy dluh vůči budoucnosti — částkou

tří bilionů korun. Jen pro srovnání: Je to skoro pětinašobek ročního národního důchodu. Není divu, že závěr první části Návrhu zní potom takto: „Současný stav našeho domu je tedy neradostný. Už to není pád jednotlivých tašek ze střechy, který ve své době vládcí ignorovali; už to není jen oprýskaná omítka; už je to hroustící se obvodové zdívo. Je to však stále a právě teď náš dům, od něhož si jednotlivé generace předávají klíče. V tomto smyslu je volební program Občanského fóra především programem záchrany našeho domu.“

Citovali jsme z první části „Výchozí stav a jeho příčiny“ úmyslně tak obsáhle. První svobodné volby v Československu po více než čtyřiceti letech budou především plebiscitem pro demokracii a proti totalitě. Klasický boj stran všech proti všem se nejspíše ještě nebude odehrávat. Proto je nezbytné označit na prvním místě to, co Občanské fórum nechce a také proč to nechce. Tento úkol návrh jeho volebního programu splňuje ve své první části.

Druhá část, nazvaná „Cíle“ se snaží zodpovědět otázku, co Občanské fórum chce. Základním cílem je návrat do Evropy, a to nejen

ekonomicky, tedy výkonností a životní úrovní, ale také politicky a kulturně. Tomuto cíli jsou podřízeny tři dílčí cíle, z nichž první dva jsou vlastně společné všem politickým silám v Československu — na papíře dokonce i komunistům. Jedná se o vybudování systému politické demokracie a obnovu tržní ekonomiky. Třetí dílčí cíl ovšem odlišuje Občanské fórum od slibovačů, jimiž se politické spektrum vsude na světě jen hemží. Je to cíl přeměny národní hrdosti z pocitů v činy, konkrétně v ochotu k obětům. V Návrhu doslova čteme:

„Vzhledem k našemu současnému zaostávání budeme muset pracovat tvrději než jiní a výsledky naší práce méně spotřebovávat a více znovu investovat. (...) Podlehneme-li pokusem okamžitě zvýšit úroveň domácí spotřeby, můžeme projít svou budoucnost, místo abychom začali splácet dluhy, které vůči ní máme.“

Právě Občanské fórum, které spolu s Veřejností proti násilí stálo v čele protitotalitní revoluce, musí mít odvalu britského státníka, jenž svému národu v jednom z nejtěžších okamžiků jeho historie nabídl dřinu, pot a slzy.“

Tímto citátem Winstona Churchilla prakticky končí druhá část návrhu volebního programu Občanského fóra, nazvaná „Cíle“.

Ve třetí části, která nese název „Cesty“, se návrh pokouší zodpovědět otázku „Jak?“. Především zdůrazňuje, že se nemůže jednat o dílčí, nepropojená opatření, ale jediné o komplexní rozvojovou strategii. Její nezbytnou podmínkou je, podle návrhu, demokratický politický systém, tedy právní stát s podřízeností moci zákonu, pluralitní parlamentní demokracie a rovnováha zákonodárné, výkonné a soudní moci.

Občanské fórum se chce postavit za omezení státního vlastnictví na veřejně prospěšná zařízení, za odbourání dotací, demonopolizaci a vytvoření ekonomického klimatu, které by podporovalo investování příjmů před spotřebou. Občanské fórum se v Návrhu staví za rovnovážný — a tedy protiinflační — státní rozpočet, za rychlý postup směrem ke konvertibilitě koruny, za likvidaci dlouhodobě

neefektivních podniků, ale také za zmírňování důsledků takových likvidací pomocí sociální politiky. Ta se má soustředit na pomoc nezávině handicapovaným sociálním skupinám a na ochranu důchodů a jiných sociálních příjmů před inflací. Zdravotnictví má být převedeno na průhledný systém nemocenského pojištění.

Návrh se dále staví za orientaci vzdělanostní politiky na budoucnost a za zvýšení prostředků, vkládaných do vzdělání. Aby škola byla nejdůležitější budovou v obci.

V kulturní politice má platit zásada svobody umělecké tvorby, kulturní a náboženské činnosti a svobody informací.

Vychází ze zásady svěbytnosti dvou národů, obývajících Československo a nezapomíná ani na práva národnostních menšin. V regionální politice vychází ze zásady samosprávy, zejména obecní. V politice branné a bezpečnostní se staví za snižování stavu čs. armády v závislosti na celoevropském mírovém procesu.

A teď ještě několik vět z jeho závěru: „Občané, kteří budou hlasovat pro kandidáty Občanského fóra, vědí, že jim nenabízíme lehkou cestu. Ti, kdo přes verbální kritiku byli s minulým režimem vcelku spokojeni, protože od nich nevyžadoval příliš mnoho práce, by si měli uvědomit, že náš volební program od nich tuto práci až na hranici jejich schopností vyžaduje. Výsledky této práce však musí zůstat v rukou občanů a ne být anonymně přesunovány státem ve prospěch vlastní vinou neschopných.“

„Připomeňme si slova Johna F. Kennedyho: Neptejte se, co pro vás může učinit vaše země. Ptejte se, co můžete učinit pro svoji zemi vy.“

Ve Washingtonu zemřel dr. Adolf Klimek ve věku devadesáti-pěti let; dr. Klimek byl poslední generální tajemník Čs. lidové strany před komunistickým pučem roku 1948. Vězněn nacisty za války, dr. Klimek musel opustit vlast po roce 1948, aby dále mohl pracovat pro svobodu a demokracii své země. Byl zakládajícím členem Rady svobodného Československa, jejímž čestným členem byl za své zásluhy zvolen. Na tryzně za dr. Adolfa Klimka dne 31. března ve Washingtonu se s ním jménem Rady rozloučil dr. Vladimír Kabeš.

PŘEDPLATNÉ 1990

Spolková republika Německo 30.— DM.

Rakousko 190 šilinků.

Švýcarsko 28.— švýcarských franků.

Letecký příplatek do zámoří 20.— DM.

Vzhledem k proměnlivým kurzům prosíme čtenáře, aby se o současné hodnotě západoněmecké marky Informovall ve své bance. Nejjednodušší způsob placení z ciziny jsou bankovky, nejlépe marky, v dopise. Ušetříte nám tím značné bankovní poplatky.

Platby:

Spolková republika Německo:

NÁRODNÍ POLITIKA,

Postglockonto: 174-46 805, München.

Rakousko:

E. SVOBODA, Zentralsparkasse Wien, Konto Nr. 631 091 206.

Švýcarsko:

NÁRODNÍ POLITIKA, Postglockonto
Nr. 34 40 419, Burgdorf, Schweiz.

NÁRODNÍ POLITIKA vychází měsíčně. List československých krajanů v zahraničí. Založil 1969 a vydával dr. 1985 Miloš Svoboda. Vydává, řídí a odpovídá Alžběta Svobodová. Podepsané články nemusí být shodné s názory redakce. Rukopisy se nevracejí. Redakce a administrace: Scharfrelterplatz 12, 8000 München 90. Telefon: 089/690 36 88 nebo 08022/2091

NÁRODNÍ POLITIKA erscheint monatlich. Zeitung der tschechoslowakischen Landsleute im Ausland. Verleger, Alleinhaber und Chefredakteur sowie für Redaktion und Anzeigen verantwortlich: Alžběta Svoboda. München, Redaktion und Administration: Scharfrelterplatz 12, 8000 München 90. Telefon: 089/690 36 88 oder 08022/2091 Artikel, die von den Autoren gezeichnet sind, drücken nicht immer die Meinung der Redaktion aus.

PRIHLÁŠKA K REGISTRACI PERIODICKÉHO TISKU

OZNÁMENÍ O ZMĚNĚ V PERIODICKÉM TISKU ¹⁾

podle zákona č. 81/1966 Sb.

Název (titul a podtitul) časopisu:	Títul: "R e s p u b l i c a" Podtitul: První s o u k r o m ý týdeník se samizdatovou tradicí
Program a zaměření časopisu (případně rozvedeno v příloze):	Program týdeníku "Res publica" by chtěl uskutečnit na svých stránkách tu zvláštnost, kterou zatím nelze spatřit v jiných periodikách. Jde o publikování názorů i zcela si protichůdných směrů /od krajní levice po krajní pravici/. Tím, že tyto názory budou nejdříve takto vedle sebe může způsobit, že jejich protagonisté si postupně mohou začít navzájem vyměňovat názory a reagovat na své antagonistické profily s tolerancí a možná postupně i s pochopením pro druhou stranu. Tím tak trochu dojde ke sblížení odlišných stanovisek nejdříve na papíře a snad i později ve společnosti. Tomuto trendu sjednocování naší politické scény a tím i k obrušování nejostřejších hran na obou stranách by právě "Res publica" chtěla přispět svou trošičkou. Zaměření časopisu bude podobné tomu jak bylo presentováno ve své šestileté samizdatovské tradici t.j. politicko-společensko-kulturní.
Název a sídlo vydavatele:	Vladimír H a j n ý, Čs.armády 34, 787 01 Šumperk
Orgán nadřízený vydavatelí:	
Název a sídlo nakladatelství:	
Místo vydávání:	Šumperk, Čs.armády 34, PSČ 787 01
Adresa redakce:	Vladimír Hajný, Čs.armády 34, 787 01 Šumperk
Adresa administrace:	Jana Hajná, Čs.armády 34, 787 01 Šumperk
Osobní data šéfredaktora (jméno, datum a místo narození, státní občanství, bydliště, odborná způsobilost):	Šéfredaktora dočasně provádí vydavatel: Ing.Vladimír H a j n ý, narozen 11.dubna 1939 v Dorohostaji České na záp.Ukrajíně, okres Rovno. st.obč.ČSFR, ČSA 34, 787 01 Šumperk, abs.fak.ekonomické VŠZ Praha.
Polygrafický podnik - adresa:	Vladimír Hajný, Čs.armády 34, 787 01 Šumperk vlastní kopírovací zařízení
Způsob rozšiřování (PNS, vlastní, atd.):	, vlastní později PNS.
Počet redaktorů: ²⁾	2
Tematická skupina (doplňt registrující orgán):	5 6

Vysvětlivky: ¹⁾ Co se nehodí, škrtněte

²⁾ Návrh systemizace a platových tříd pro jednotlivé redaktory uveďte v samostatné příloze

³⁾ V návrhu na změnu podmínek téhož časopisu uveďte dosavadní náležitosti, v návrhu na nový časopis údaje srovnatelného periodického tisku

⁴⁾ U vícejazyčných časopisů s rozdělením na jednotlivé verze

⁵⁾ Vyznačte zkratkou: K (knihitisk), O (ofset), H (hlubotisk), P (plochý), R (rotelní) a počet barev uveďte čísly (líc rub)

Vydavatelské podmínky časopisu

			navrlované	dosaadní ²⁾ srovnatelné
Periodicita (počet čísel za rok)	1		52	měsíčník, 14-ti, týdeník
Formát (rozměry před ořiznutím v mm)	2		209 x 296 /A4/	209 x 296 /A4/
Náklad (jednorázový ve výtiscích ⁴⁾)	3		50 - 2500 podle zájmu	6 - 24 - 50
Rozsah jednoho čísla (v počtu stran)	text	4	3	2 - 10
	příloha	5	2	0
	obálka	6	1	0
	celkem	7	6	2 - 10
Druh tisku a počtu barev ⁵⁾	text	8	X	X
	příloha	9		
	obálka	10		
Druh a roční spotřeba papíru (v kg)	text	11	X	X
	příloha	12		
	obálka	13		
	celkem	14		
Neobchodní cena t výtisku (v Kčs)	15		1,-	zdarma

Dne 6. května 1990	Razítko organizace a podpis odpověd. vedoucího		Vypracoval: Vladimír Hajný Telefon: Praha 781 42 51 - 7, linka 255
	vydavatel: Vladimír Hajný <i>V. Hajný</i>	nakladatelství:	

DOLOŽKA O REGISTRACI

Číslo
47263

MKER 5294
registr. zn.

Ve smyslu § 5 zákona č. 81/1966 Sb. byla provedena registrace periodického tisku ve shora uvedených vydavatelských podmínkách.

Vydavatel je povinen oznamovat všechny změny ve vydávání časopisu (§ 7 cit. zákona) v rozsahu stanoveném pokyny pro registraci. Při poskytování povinných a pracovních výtisků je nutno se řídit příslušnými předpisy.

16 května 1990

datum

organ provádějící registraci

podpis odpovědného vedoucího

Proč nelze volit komunisty

Milan Zelený

Ve Východním Německu nedávno získali komunisté, nyní reformisté (vedení Gregorem Gyuisim), přejmenovaní na Demokratické socialisty, pouhých 16% hlasů. Podobně propadli i jejich „spoluceštující“ sociální demokraté. V Maďarsku se komunisté, nyní již reformisté (vedení Imre Pozsgayem), přejmenovaní na Socialisty, dokázali také národu vetřit. Z těchto trendů je zřejmé, že v celé Střední Evropě ale i v SSSR je s komunisty konec. Jediné co jim zbývá je vydírání, hrozby a případně i násilí, jak situace v Litvě a v sovětských republikách jasně ukazuje.

Československo nesmí stát opodál těchto očistných proudů, vyvěrajících ze snů a tužeb nejmladších generací voličů. Chceme-li se navrátit do Evropy jako důstojní, minulostí nezatížení a hlavně kompetentní partneři, nemůžeme volit komunisty.

Nelze volit komunisty bývalé, nynější, přejmenované, přebarvené, demokratizované, vyhozené, nedávno jmenované či nedávno ze strany vystupující. Nelze volit ani strany, skupiny či kluby, které s komunisty spolupracují či je podporují. Nelze tedy volit komunisty a tečka. Proč?

1. Dnes jsou již všechny výše uvedené typy komunistů otevřeně a veřejně za pluralitní demokracii, lidská práva, svobodu tisku a vyznání, volný trh a stejná práva pro veškeré formy vlastnictví. Je-li toto tvrzení pravdivé, pak není nejmenšího důvodu proč volit komunistu a ne opravdového, mladého a minulostí nezatíženého demokrata. Není-li jejich tvrzení pravdivé, pak důvod pro volbu komunistů prostě neexistuje. Non tertium datur.

2. Komunisté všech výše uvedených typů nemají a nemohou mít zkušenosti, kvalifikaci a hlavně správné intuice a návyky pro rozhodování, řízení a reprezentaci za podmínek demokracie, volné soutěže a podnikání. Nic v minulosti je nemohlo dostatečně připravit pro novou budoucnost. Proč tedy nevolit minulostí nezatížené a dalšího studia a vzdělání schopné mladé odborníky?

3. I když se komunistům nedostává potřebných schopností a zkušeností, zůstá-

vá jim kontrola rozsáhlých sítí osobních, disidentských, funkcionářských a zaměstnaneckých vztahů. Komunisté budou projevovali tendenci obklopovat se a do funkcí jmenovat známé, příbuzné, přátele a členy stejně smýšlejících skupin. Proč však nevolit lidi, kteří jsou skutečně nejlepší, nejvhodnější a nejkvalifikovanější?

4. Spravedlivý a mravní požadavek, aby komunisté odstoupili z politického života, nemá nic společného s propagandou odplaty, retribuice či dokonce pomsty. Žádná skupina nemá předem zaručené právo na pozice v politickém vedení státu. Demokratické odvolání komunistů jim přece neupírá právo na práci, zaměstnání a uměleckou činnost, pro kterou jsou kvalifikováni a ve volné soutěži obstojí. Je však nesprávné, nespravedlivé a nemorální, aby bývalí komunisté využívali svých existujících a nedemokraticky získaných prostředků a sítí osobních

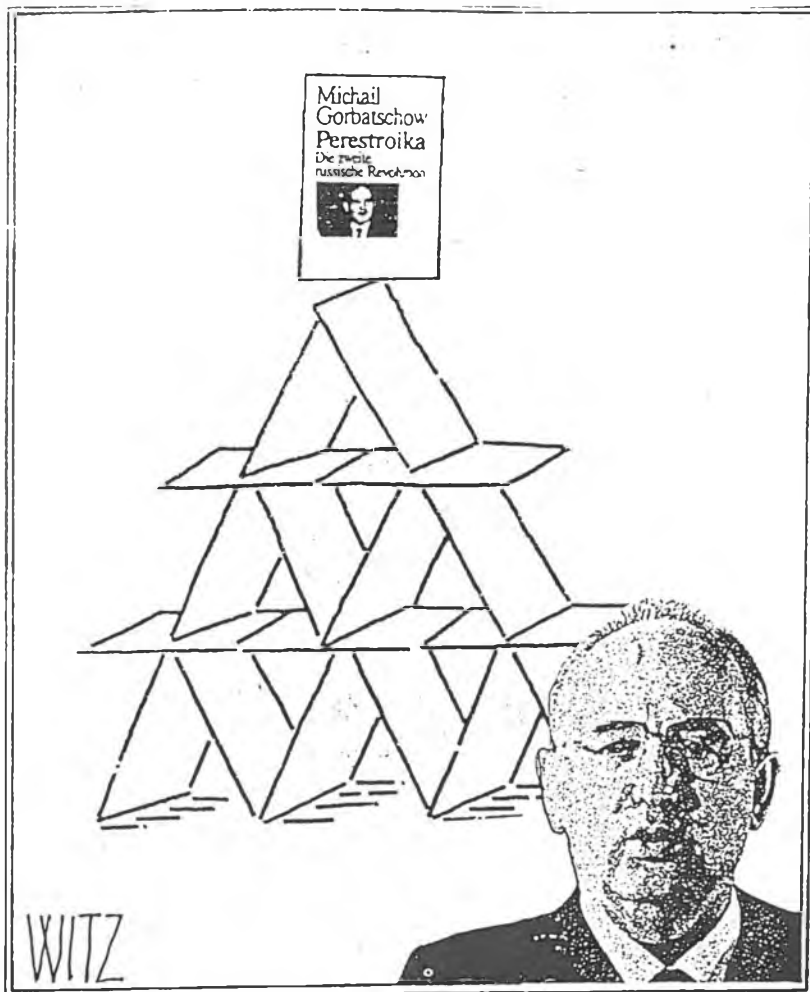
vztahů ke znásilnění a k ovlivnění demokratického procesu právě při tom důležitém prvním pokusu v červnu 1990. Proč tedy nevolit ty mladé, talentované lidi, kteří komunisty nikdy nebyli a s komunisty za jeden provaz netáhli a nikdy nepotáhnu.

5. Jestli někteří komunisté trpěli, byli pronásledováni či dokonce vězněni svými spoluobčany, a jestliže se někteří zasloužili za urychlení pádu svých fanatických bývalých soudruhů, pak zachránili své duše a splnili svoji lidskou povinnost. Odměnou jim budiž uznání, vděčnost a veřejné rozpoznání jejich rolí a zásluh. Odměnou jim budiž navrácení zaměstnání, které ztratili a pro které zůstávají kvalifikováni. Odměnou jim nikdy nesmí být návrat či jmenování do politických pozic moci a rozhodování, pokud by nebyli zvoleni přímým demokratickým procesem všech svých spoluobčanů. Což se z 15 milionů občanů nedá vybrat nikdo jiný než těch několik obstarožních „vůdců“, kteří nás vedli jak do roku 1968 tak dokonce do roku 1948?

6. Jestliže bývalí komunisté ztratili a ještě dále ztratí důvěru svých spoluobčanů v celé Střední Evropě, pak by byl ostrůvek jejich jakkoliv maskovaného přechování v Československu národní sebevraždou či nejméně sebezmrzáčením v oblastech ekonomických, politických, diplomatických a kulturních. Již jen smysl odpovědnosti vůči našim dětem a jejich rodinám, začínajícím své životy v r. 1990, by měl takové mravně pochybné anomálie v srdci Evropy zabránit co nejrozhodněji. Proč tedy nevolit ty, kteří v té naší nové budoucnosti budou muset žít a kterým jediným patří právo a odpovědnost za její stavení?

Důvodů, proč nevolit komunisty, je samozřejmě mnoho více. Každý svobodně smýšlející a po svobodě, prosperitě a důstojnosti toužící občan Československa si může vytvořit svůj vlastní, osobní seznam důvodů. Já bych sám za sebe dodal svůj vlastní malý důvod: protože se bývalí komunisté dosud veřejně neomluvili, protože sami a dobrovolně z politického života neodstoupili a protože své jmenování do vysokých funkcí s díky neodmítli jako nevhodná a mravně pochybená. To by bylo něco! To by bylo národní usmíření, hodné naší „něžné“ revoluce.

Komunisté, jejich přátelé, ale i jejich „odpuštějící“ nepřátelé, by měli předložit svůj vlastní seznam důvodů Proč? Proč by mladí Českoslováci měli bývalé, přejmenované či jinak se ještě vyskytující komunisty vůbec volit?

NÁRODNÍ POLITIKA

Květen 1990